

L'enclavament

De tant en tant apareix als nostres textos —fins i tot en aquells en què podríem esperar un rigor idiomàtic que no desdigués del que pretenen llurs autors en la matèria de què tracten— el substantiu «enclau», com a equivalència o traducció de la forma del castellà «enclave», i sens dubte tributari d'aquesta. Però que al mot castellà «clave» correspongui en català *clau*, no vol pas dir que a «enclave» hagi de correspondre «enclau», entre altres raons perquè «enclave» no prové pas de «clave» sinó de «clavo», a través del verb «enclavar», del qual constitueix el derivat postverbal. En català, el procés de derivació ha estat el mateix fins a la formació del verb: a partir del substantiu *clau* (masculí) hem obtingut el verb *enclavar*, però cal recordar que el català no té la mateixa tendència o, si es vol, la mateixa capacitat que el castellà per a la formació de noms dits postverbals, és a dir, trets d'un verb sense l'ajut de cap sufix, i que consisteixen simplement en el radical d'aquest verb, a cops augmentant d'una vocal (com *embolic*, *enderroc*, *crema* o *esbarjo*). Així, del verb *enclavar* no hem obtingut «enclau», forma inexistent en català correcte i que no trobem certament ni al Fabra ni a la Gran Enciclopèdia, sinó *enclavament*, talment com dels verbs *abonar*, *acomodar*, *cobrar*, *embarcar*, *embargar*, *enterrar*, *pagar* i *aplaudir* hem obtingut *abonament*, *acomodament*, *cobrament*, *embarcament*, *embargament*, *enterrament*, *pagament* i *apludiment*, tot i que en castellà, que posseeix també aquests verbs, n'hagi pogut obtenir derivats postverbals en lloc de derivats formats amb un sufix com el català. Convindria, per tant, prescindir rigorosament de la forma espúria

«enclau» i recórrer exclusivament a *enclavament*.

Com a terme de dret administratiu —que és com el trobem usat més sovint— *enclavament* significa «territori d'un Estat, província, bisbat, parròquia, etc., enclavat dins un altre». Sens dubte que l'enclavament més conegut de tots, al nostre país, és el de Llívia, a l'Alta Cerdanya, envoltat de territori de l'Estat francès, com a conseqüència del tristament memorable tractat dels Pirineus de 1659. La Gran Enciclopèdia ens informa que existeixen també nombrosos enclavaments de municipis del nostre país dits d'altres municipis a diverses comarques de muntanya, de la Depressió Central, de les planes litorals i, molt especialment, a l'horta de Xàtiva.

Albert Jané